

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 4ος — ΑΡ. ΦΥΛ. 10 — ΙΟΥΝΙΟΣ 1990 — ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φίλε βουλευτά.

Σας συγχαιρώ, κατ' αρχάς, για την πανηγυρική σας εκλογή. Πιστεύω η αξιοσύνη σας θα τιμήσει το Ελληνικό Κοινοβούλιο, όπως και μεϊς σας τιμήσαμε με την ψήφο μας.

Δεν θα σας απασχολήσω πολύ. Ξέρω, ότι έχετε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά.

Βουλευτά μου, τώρα που ο αγώνας δικαιώθηκε, να μη ξεχάσετε τις υποσχέσεις σας. Μου είχατε τάξει για κείνη τη θεσούλα, ότι θάμαι από τους πρώτους που θα μλώ.

Βουλευτά μου, δεν είμαι τόσο δεισιδαιμόνιος. Ας μλώ από τους δεύτερους, από τους τρίτους, δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να μλώ. Και ξέρετε από το παράθυρο εννοώ. Δεν πιστεύω αυτά περί αξιοκρατίας και λοιπά που λέγατε, να είναι σοβαρά. Αστεία πράγματα, τώρα.

Εγώ έδωσα μάχες για σας. Κόλλησα τις αφίσσες με το πρόσωπό σας —εδώ που τα λέμε είσατε και λίγο κακομούτσουνος— σε κολώνες, σε μάντρες, σε καμπαριά. Όπου μιλούσατε από κοντά εγώ ζητωκραύγαζα και επευφημούσα.

Κι όταν ήρθε η κρίσιμη στιγμή, η ώρα της κάλπης, τότε έσα «δαγκωτό». Όλο μου το σόϊ, σας ψήφισε «μονοκούκι». Ακόμα και τη γιαγιά επιστράτευσα για να μη χαθεί η ψήφος.

Βέβαια, η γιαγιά, είναι 105 χρονών κι απ' ότι καταλαβαίνετε έχουν σαλέψει λίγο τα λογικά της. «Τον Άγιο Πέτρο θέλω να ψηφίσω τούτη τη φορά, παιδάκι μου», έλεγε και εανάλεγε.

Τελικά μέχρι Άγιο σας έκανα για να κερδίσετε την προτίμηση της γιαγιάς. Κι όλα αυτά για κείνη την θεσούλα, βουλευτά μου. Κι όλα αυτά για να φάω κι' εγώ ψωμάκι.

Και είπαμε, απ' το παράθυρο. Ας αφήσουμε στην άκρη την αξιοκρατία.

Όταν μάθει το πουλάρι στον ντορβά, που να τρέχει για κουνούκλες, βουλευτά μου.

Πάντα πιστός
Τ.Π.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

Τις μέρες του Πάσχα έγινε η πρώτη προσπάθεια για συλλογή παλιών εργαλείων και ειδών λαϊκής τέχνης. Το υλικό που συγκεντρώθηκε δεν είναι καθόλου ενκαταφρόνητο. Ξύλινα αλέτρια, αργαλειώ, λανάρια, κόρτσες, παπίτσες, κάδοι, λιχνάρια. Είναι ένα δείγμα των θησαυρών που ήταν καταχωνιασμένοι σε κάποιο κατώ ή χαμοκέλα.

Η πολιτισμική αξία αυτού του υλικού είναι, όντως, μεγάλη. Αυτό, σίγουρα, θα είναι ακόμη μεγαλύτερη. Η εξέλιξη του αν-

θρώπου συνοδεύεται από την παράλληλη εξέλιξη των εργαλείων που χρησιμοποιεί. Η πέτρα και το ξύλο, το μέταλλο ύστερα, η μηχανή κατόπιν γίνονται μέσα παραγωγής αγαθών.

Το εργαλείο δεν είναι ένα απλό κατασκευάσμα. Σημαδεύει ολόκληρη την εποχή που το χρησιμοποιεί. Ένα σωρό σχέσεις είναι συνυφασμένες γύρω απ' αυτό.

Πίσω από το ξύλινο αλέτρι κρύβεται το άλογο, ο σέμπρος, η

σκληρή δουλειά, το λίγο ψωμί, το αούριο δεν θα πας σχολείο. Θα ρίξεις το σπόρο, που έλεγε ο πατέρας στο παιδί. Πίσω από τον αργαλειό είναι η ρόκα, τα λανάρια, το χαλί, η κουρσελού, το τράστο, η προίκα, η λαϊκή παράδοση.

Άλλη εποχή σήμερα. Η νοικοκυρά τώρα δεν υφαινει. Δίνει μαλλί και παίρνει έτοιμη κουβέρτα εργοστασίου. Το τράστο δεν χρησιμοποιείται πιά. Πάρχει η νάβλον σακούλα του εργοστασίου.

Άλλη εποχή σήμερα. Το τρακτέρ με πολλούς, ίππους στη μηχανή του μπήκε υπερσπικά στα χωράφια και νίκησε.

Ο Τσίλης κι' ο Καράς έκοψαν τα ζύγια και τόβαλαν στα λόδια. Το ξύλινο αλέτρι παραμερίστηκε σε κάποιο σύνορο.

Πριν σαπίσει ας το φυλάξουν με να μας λέει την ιστορία του. Ας φυλάξουμε όλα αυτά τα στοιχεία για να διαβάσει η γενιά του αύριο, καλύτερα το χθές.

Ο ΦΩΤΑΚΟΣ

Πηγαίνονταν από τη Μεγάλη Πέμπτη στο καφενείο, τότε μ' ένα εικοσάρικο, τότε μ' ένα δεκάρικο κι' όλο αγόραζε σύρμα, απ' αυτό της κατασφάλας. Φορές - φορές εμφανιζόταν και με κάποια εκατοστάριχο, μάλλον προϊόν εξωτερικής βοήθειας, κι' αυτό σύρμα, όλα αυτές τις ημέρες σύρμα.

— Αχ! λεφτάκια μου, αχ! πορτοκαλαδίτσες μου καλές, αλλά δεν πειράζει, δεν θα τ' αφήσω να περάσει έτσι άκαπνα, συλλογιζότανε.

Και νίμαστε στην πλατεία

την Ανάσταση. Και την ώρα που ακούστηκε το «Χριστός Ανέστη», να φωτοβολίδες, να πιστολιές, να κρότοι και χρώματα. Και θύμιζε κάτι Αμερικάνικες ταινίες, που από τους πιο χαλοντυμένους κύριους βγαίνουν τα πιο γρήγορα πιστόλια. Και πώς ν' ανταγωνιστείς τώρα τους Αθηναίους. Και σου λένε δικαιοσύνη, μεταρρύθμιση, κι' ελεύθερη αγορά. Κι' ο Φωτάκος εκεί πρωτόγονος. Ίσα, φωτιά, καινούλι, σε μια γωνιά σερβιτό-

— Έχει γούστο και τα ήπιε

πορτοκαλάδες, μ' αφού τ' αγόρασε το σύρμα. Μάλλον θα φοβήθηκε τους μεγάλους ή τον πατέρα του, συλλογίστηκε.

Ίσως θέβαια να είναι και θέμα στρατηγικής.

Κι' έτσι ήταν. Όταν τελειώσαν τα πυρομαχικά στο άλλο μέτωπο. Νάτος ο Φωτάκος. Φωτάκος και Φωτιά ολάκερος στην αντιμετώπιση. Χιλιάδες φωτοστέφανα τσακίζονταν στη πλατεία. Και να γυρίζει με ταχύτητα το χέρι με τ' αναμμένο σύρμα. Κι' άλλο σύρμα, κι' άλλο σύρμα, κι' άλλη φωτιά και πιο κοντά στο κόσμο.

— Θα μας κλέψεις τις κάλτσες παλινόπαιδο.

Και για ποιές κάλτσες να σερβτεί ο Φώτης μέσα στο πόλεμο. Κι' όταν ο κόσμος άρχισε ν' αδειάζει τη πλατεία ο Φωτάκος ακόμη εκεί στο κέντρο της πλατείας τώρα. Κι' ο Φωτάκος εκεί Φωτογέννης και Φωτοδότης. Μπράβο σου Φωτάκο, μπράβο σου. Σου χρωστάμε μια μεγάλη πορτοκαλάδα κι' ένα ρολό σύρμα. Βάλε τα σπέρτα μονάχα και το πόλεμο.

ΠΑΣΧΑ 1990
ΣΤΟ ΦΩΤΑΚΟ Α. ΛΕΝΤΖΟ

«Ω! ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ»

Θαρθώ ξανά απόγευμα, στον επιτάφιο που ντύνεις. Με όλες τις πασχαλιές και τα ζουμπούλια. Θαρθώ πάλι από την άλλη πόρτα της Εκκλησίας με μια Σύνοψη στα χέρια μου, με μια «Ζωή εν Τάρω» να σου ψάλλω. Και το θράνη θα πάρω τον Επιτάφιο γύρω στις γειτονιές σου. Έτσι ταπεινά πριν την Ανάσταση. Σε βλέπω. Πόσους αλήθεια

επιτάφιους στόλισες, πόσους «Ζωές εν Τάρω» είπα, πόσους επιτάφιους γύρισα, και σ' έχασα.

Κι' ας λές ψέμματα. Κοκκίνισες. Όλες οι γενιές έτσι περσάν, μέσα απ' αυτές τις γύρες. Μέσα στις μύδ πασχαλιές, που υπόσχονταν σίγουρα και ανελευνάληπτα κάθε φορά την Ανάσταση.

«ΜΕΛΙΣΣΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΠΟΝΙΚΟΣ»

Και να Μαγιατικά που κουλουντριάστηκε μελίσι «μεθυσμένο» στο λευκό ή μαύρο μάλλον σεντόνι της Αθήνας, κάτω από την Ακρόπολη του Μακρυγιάννη. Το είδε ο Τζίμης ο Δουλής, το έμαθε ο Λιάς ο Τσαπάρας (Μποτσολέας), το μάθανε και οι Οικολόγοι, το μάθανε και στη Γεωπονική Σχολή και νάτοι όλοι στου Μακρυγιάννη.

— Δικό μας το Μελίσι, λένε οι Γεωπόνοι.

— Δικό μας, οι Οικολόγοι.
— Μάλλον κάνετε λάθος και οι δύο λέει ο Λιάς. Εγώ το είδα πρώτος, εγώ το δικαίωμα, σύμφωνα με τη Γαλλική νομοθεσία και την Ελληνική.

Του δώσανε κυμέλη οι Γεωπόνοι, βοήθεια οι Οικολόγοι και το μάζεψε ο Λιάς το μελίσι, κάτω από τα περιεργα μάτια των έκθαμβων τουριστών και περαστικών.

Εικόνα ή εικόνισμα;

«Ξύπνησα περίεργα, από το παράξενο τιτίβισμα των πουλιών. Ήταν τόσο δυνατό το τιτίβισμα, που έκλεισα και τα παντζούρια για να μην ξυπνήσει το μορφό. Δεν διαπιστώθηκα το κακό και ασχολήθηκα με το κοριτάκι μου. Αγουροξυπνησμένη ακόμα, δρέθηκα ξαφνικά στην κόλαση. Δεν κατάλαβα τι έγινε. Πρέπει να συνήλθα λίγες ώρες μετά. Το ένα μου χέρι κρατούσε το κεφαλάκι του μορφού που ήταν καταπλωσμένο από τα ερείπια όπως κι' εγώ.

Κατάφερα να φέρω το παιδί πιο κοντά μου. Άρχισα να το τρέφω με το γάλα μου αλλά πολύ γρήγορα στέφειψα...

Έκοψα τότε τα δάχτυλά μου και τα έδωσα στο μορφό να θυζάει το αίμα μου για να το κρατήσω στη ζωή με το ό,τι είχα...»

Αυτά τα λόγια ανήκουν στην Έμα Ακοπιάν, που δρέθηκε μαζί με την μόλις τεσσάρων μηνών κορούλα της, κάτω από τα ερείπια μιας πολωνοκρατίας, για πέντε μερόνυχτα, εξ αιτίας του με-

γάλου σεισμού το 1988, στην Αρμενία.

Τα δικιά μας λόγια περισσεύουν. Τι καλύτερη αναφορά στη γιορτή της μάνας!

Η μητρότητα σ' όλο της το μεγαλείο!

ΠΙΝΑΚΑΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Δεν είναι δύσκολο. Παίρνεις ένα πινέλο. Παίρνεις και λίγο μουσαμά. Παίρνεις και μιάρο χρώμα και δάφεις το μουσαμά. Στη μέση μια σταγόνα κόκκινο. Το θέμα το έχεις. Ένα σχολικό διάλεγμα κάπου το 1965. Το κρέμα σ' αυτό τον πίνακα είναι ότι παραμένει διαχρονικός.

ΟΙ ΠΑΛΗΕΣ ΠΑΡΕΕΣ

Από παράδοση και απ' ότι θυμάμαι αναφέρομαι πάνω σ' αυτό το θέμα. Σήμερα ασφαλώς ούτε καν υπάρχουν. Και δεν έφτανε μόνο αυτό, αλλά γίνεται και το αντίθετο, που θα αναφέρω με υπονοούμενα, διότι μέσα σε όλα υπάρχει δόλος που αποβλέπει σε κάποια συμπεριφορά ή σε δόλιες σκέψεις των συνανθρώπων μας.

Παλιά όταν δύο ή περισσότερα άτομα δήλωναν φιλία, γίνονταν πραγματικά ένα σώμα και μια ψυχή. Δάμων και Φειδίας δηλαδή. Το σύνθημα της φιλίας ήταν η λέξη «Μπραζέρης» και όρκος τους ήταν «Μπέσα για Μπέσα».

Μεταξύ των «Μπραζέρηδων» υπήρχε κάποια σύμπτυξη με την οποία εγίνονταν οι παρέες και όλοι μαζί εμφανίζοντο σε διάφορες τότε εκδηλώσεις, που ακόμην μένον στην μνήμη σε όσους ζούν και σε όσους πρόλαβαν κάποιες άκρες. Πρόλαβα λοιπόν κι εγώ αυτές τις παρέες. Όταν γυρίζανε από τις δουλειές τους το δρόμο, η μόνη αγωνία τους ήτο ποτέ θα βγαίνουν στην αγορά να συναντήσουν τους φίλους (Μπραζέρηδες), να πιούν ένα καφρούτσι που γινότανε δεύτερο, τρίτο και δάλε.

Στο ξεκίνημα ο πρώτος ζευγολάτης από τη δουλειά, που τις περισσότερες μέρες του χρόνου, επειδή δεν υπήρχαν γεωργικά μηχανήματα η απασχόλησή του ήταν το όργωμα των χωραφιών.

Καθ' οδόν βλέποντας κι άλλους να είναι έτοιμοι, φώναζε: Πάμε. Στα ξά καθάλα τραβώντας το ένα το άλλο φορτωμένα τα ξυλάλετρα γύριζαν όλοι μαζί (καντάρι). Την αγωνία το πόθο της συντροφιάς και το όμορφο της παρέας, τα λαχτάριος και ο ποιητής του Βουνού και της Στάνης Κώστας Κροστοάλης. Σ' ένα ποίημά του με τίτλο «Ο γυρισμός», γράφει και τους στίχους που σας παραθέτω, διαβάστε τους:

«Αγαπητοί μου χωριανοί
ζηλεύω τη ζωή σας
την απλοϊκή σας τη ζωή
πόχει περισσότερες χάρες.
Μα πιο πολύ το θραδυνό
ζηλεύω γυρισμό σας
όντας η ημέρα σόνεται
και βασιλεύει ο ήλιος».

Η αγνότητα και εμπιστοσύνη και αληθινή αγάπη μεταξύ των ήτο το πρώτο χάρισμα. Χωρίς να έχει ενημερωθεί κανείς για μια κάποια περίπτωση ανάγκης ενός που έλειπε την ημέρα αυτής της περίπτωσης, όλοι έτρεχαν να σώσουν αυτή την κατάσταση προς όφελος του συχωριανού. Το σπίτι καιγεται, τα πρόβατα βελάζουν, ο σκόλος λήθηκε, το γουρουνι διπλώθηκε, τα πάντα από τους πάντες προσφέρονταν. Τώρα άστο να καιγεται. Πολλές τέτοιες περιπτώσεις ξέρω και ακούω δεν τις αναφέρω.

Θα μου επιτραπεί να εξιστορήσω μια περίπτωση από τις τελευταίες παρέες. Εγώ λοιπόν, ο

Γιώργης του Χαλικιά, ο Κωστάκης Γερμανός, ο Γιώργης ο Μπούρδης, ο Γιαννακούρας και ο Τάκης του Ματζώρου, καθήμαστε κάτω από τη ταράτσα του Ντούμα σε μία άκρη.

Πίναμε και τραγουδούσαμε Δημοτικά παραδοσιακά και Λαϊκά τραγούδια, ο δάσκαλος Ι. Μπαντούνας βγήκε από το μαγαζί να φύγει για το σπίτι.

— Μπράβο παιδιά, λέει.
Μου αρέσει το ήσυχο πιόμα της παρέας και το τερπνό τραγούδιμά σας, να μου επιτρέψετε να σας κεράσω ένα καφρούτσι.

Η παρέα δέχθηκε την προσφορά από το γέροντα και σεβαστό Δάσκαλο, και τον προσκάλεσε στο τραπέζι της. Μέχρι, που διαλυθήκαμε ο γέρο Δάσκαλος κάθισε μαζί μας συγκαμημένος από χαρά, για τη μέχρι τότε διατήρηση της λειτουργίας των παλιών παρεών.

Τις Κυριακές τον απόγευο και του Αγίου Φιλίππου, κανείς δεν έκανε απόκριες μόνο με την οικογένειά του. Κατά σόια εμαζεύοντο παρέες - παρέες, έπαιζαν τα φαγητά και πήγαιναν να αποκορέσουν στο σπίτι του μεγαλύτερου στα χρόνια συγγενή τους.

Τελειώνοντας ο γερνότερος συγγενής κατευόδιονε τους συναναστρεφιστές και εύχετο χρόνια πολλά και πάντα τέτοια.

ΚΟΡΔΕΛΛΑΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥΣ

Όλοι ερωτήθηκαν
Ποιό, πίο 'να πονεμένοι
Εκείνοι που λείπουν μακριά
Κι είναι Ξενητεμένοι.

Κι' εσείς που πήγατε
Στην έρημη Γερμανία
Μην σας γελάσουν
Τα λεπτά και τα χρυσορχειά.

Μωρή κακούργα Ξενητεία
Με τα καλά που έχεις
Της μαύρης μάννας την καρδιά
Με δάκρυα την βρέχεις

Σαν έφυγα μανούλα μου
Και πήγα εις τα ξένα
Δεν σκέφτηκα ποτέ
Για να ξεχάσω εσένα.

Η Ξενητεία έχει καμηούς
Έχει πολλά φαρμάκια,
Παίρνει παιδάκια απ' τη ζωή
Και λιώνει τα κορμάκια.

Ένας Ξενητεμένος εκλαιγε
Κι όλο αναστενάζει
Όποιος δεν γνώρισε τον πόνο
(αυτό
Καθόλου δεν τον νοιάζει.

Ανάθεμά σε Ξενητεία
Εσύ και τα καλά σου
Παρασέρνεις όλα τα παιδιά
Για τα πολλά λεφτά σου.

Ένας νιός στην Ξενητεία
Κλαίει και δεν μωρώνει
Το έμαθε η μανούλα του
Και όλο μαραζώνει.

Αν ήξερες μωρ' Ξενητεία
Της μάννας τα φαρμάκια
Δε θ' άλλωνες τόσο πλατεία
Τα ωραία σου χεράκια.

Γύρνα γιόκα μου εδώ
Κι άφησε τα πλούτη
Δεν είναι για χόρταση
Η ζωή την εποχή ετούτη.

Όλοι ερωτήθηκαν
Ποιός είναι πονεμένος
Ο γιόκας μου που έφυγε
Κι είναι Ξενητεμένος.

Και τι δεν είπαν οι ποιητές
Και πόσα δεν εγράψαν
Μα ότι είπαν για την Ξενητεία
Όλοι τους εκλάψαν.

Και σν παιδάκι, γιόκα μου
Πον πήγες στα καράβια
Έκανες τους δυό γονιούς
Να χίνονν μαύρα δάκρυα.

Ξενητεμένο μου παιδί
Και πολυαγαπημένο
Να ήξερες με τι καημό
Η δόλια περιμένο.

Και σεις παιδιά που πήγατε
Εις τα αεροπλάνα
Χίλιες φορές να σκέρτεστε
Την έρημη σας μάννα.

Κάθεται η μάνα στο πορτόξυλο
Κι όλο κοιτάζει πέρα
Πώς τα περνάει ο γιόκας της
Στα έρημα τα ξένα;

Και σεις παιδιά που πήγατε
Μέσα εις τα τρένα
Γρήγορα να ξανάρθετε
Από τα μαύρα ξένα.

Ποιός να του πλένει τα σκοντιά
Και ποιός τα σιδερώνει
Και ποιός του μίλησε άσχημα
Κι η καρδοούλα του ματώνει;

Όλα τα καλά ζυγίστηκαν
Σ' ένα βαρύ καντάρι
Βαρύτερη από την Ξενητεία
Στον κόσμο δεν είν' άλλη.

Γνωστούς δεν έχει γύρω του
Κανείς να του μιλήσει
Και μες στις δύσκολες στιγμές
Να τον παρηγορήσει.

Εσείς παιδιά που πήγατε
Αμερική και Αυστραλία
Σας καρτερούμε γρήγορα
Με τόση αγωνία.

Γ' αυτό παιδάκι μου καλά
Γυρνάτε από τα ξένα
Και κάπου, κάπου
Να θυμηθείτε εμένα.

Εσείς παιδιά μου
Που πήγατε εκεί στον Καναδά
Κάντε νιαύρι αγόρια μου
Κι ελάτε τώρα πια.

Με πολλή αγάπη
ΑΣΠΑΣΙΑ Γ. ΤΣΑΠΑΡΑ
(ΧΑΛΙΚΙΑ)

Το βιολί

Θα ήσαν ατυχές να αποσυντηρήθει. Το θεωρώ μία από τις πιο σημαντικές δημιουργίες στο χωριό μας. Το να αναγράφεις ένα βιολί. Να το σχεδιάσεις. Να βρεις την αγγαρωδιά. Να την διαλέξεις. Να ξεραθεί. Να βγάλεις το ξύλο. Να θέλεις και να φτιάξεις ένα βιολί. Να φτιάξεις και τη σατσα από αλογουρά. Κι

όχι μονάχα αυτό, να παίξεις και βιολί. Σίγουρα σημαντικό και ακόμη σημαντικότερο όταν το κάνει ένα παιδί.

Αξίζει να το ξέρουμε αυτό, όπως και το παιδί.

Είναι ο Ιωάννης Π. Κοσσιράς (Γιαννακούρα). Συνέχισε στη μουσική.

ΔΑΧΤΥΛΙΘΡΑ ΚΑΙ ΒΕΛΟΝΑ

Δεν ξέρω αν θυμάστε το μάθημα - Καραβαττά από τον Λούκα με τη θαντάκα του. Γιατί το λέω τούτο; Αλλά για τις θελόνες και τις δαχτυλίθρες του. Γιατί τούτο; Αλλά για τις μαύρες και τις άσπρες ρουκέλες του. Α... ναι και τα σχισμένα ποντάμια της ερθεβίας μας.

Η φωτογραφία

Σταθήκαμε όλοι μπροστά στον ασβεστοκονεμένο τοίχο. Το γυρίμα τίνανε τα τραπέζιμαντλά των απόκτων γεμιάσιον. Κολήκαμε τα κορμά μας κατά σειρά ύψους στο τοίχο και περιμέναμε ώρα πολλή το φωτογράφο από την άλλη ρούγα. Εγένετο και η σκιφανία. Εβδομαδιαία. Τόσες εβδομάδες ζωής έτοιμες εκεί στον άσπρο τοίχο να φωτογραφηθούν. Οι αφαιρέσεις. Χαμογελάστε παρακαλώ. Γκαθό το μυστι-

μέρι και γκάδιζα και εγώ λίγο.

Και πώς να χαμογελάσεις. Έγχερα δεξιά το κεφάλι ν' ακουμπήσει στον ώμο το μάγουλο. Ένας μπερντές ο τοίχος και μεις φογούρες κρεμασμένες. Οι σκιές. Το πουλάκι. Να το πουλάκι. Τα ασπρήμακα χαμόγελα, με τα χαλασμένα δόντια και καλοκαιριού. Οι κερτυσιμένες εβδομαδιαίες φωτογραφίες της φαμίλιας μας.

Η λούμπα

Κι αν έσπασε ο καθρέφτης σε είδα, έσαι μέσα στο καθρέφτη. Να φέρνεις γύρω σου φορώντας εκείνα τα μεγάλα λευκά τακούνια της Ιστορίας. Ημύγμμη μ' ένα λευκό σεντόνι καραβίσιον πανί. Και τότε σε κατάλαβα.
—Αχ! Ζωή μές στους καθρέφτες
Ψεύτικη ζωή παρθένα
Μ' αλακίλλιακες τους φεύτες
Μπάσσαρδα σκυλιά ημεροκίενα.

Βέβαια είναι αρκετά δύσκολο να ξυρίζεσαι χωρίς καθρέφτη. Στην ηρεμία της λούμπας στη Κάπελη, χιύγαμε μέσα της ταπεινά οι κορφές των δέντρων, με κείνα τα τραχιπαλιζόμενα κεκαρμένα κεφάλια μας με τις λειχίγες. Ένα χαλασμένο θελάν έσπασε το καθρέφτη. Δεν σε βλέπω.

«ΜΗΛΙΩΤΙΣΣΑ»
ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ
Χρόνος 4ος - Αρ. Φύλ. 10
Υπεύθυνοι Έκδοσης:
Συντακτική Επιτροπή
ΤΑΣΟΣ Χ. ΠΙΠΠΑΣ -
Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Υπεύθυνος για το Νόμο:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Γ. Τερποτή 95, Ν. ΨΥΧΙΚΟ
Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΡΗΓΑΣ
Γερανίου 13, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 5249.792
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
500 δραχ.

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Οι αισθήσεις με ειδοποιούν:
Ανοιξη έξω.

Άνθη νερατζιάς, κίνηση
στις πλατείες και τραπεζάκια
έξω. Θα ήρθαν και χειλιόνα,
δεν μπορεί.

Ναι, πράγματι, η φύση επιμένει να ζει.

Έρχεται ένα άρωμα απ' τα λουλούδια.

Στα χωράφια θα κηματίζουν τα σπαρτά, σίγουρα.

Στα βουνά θα έχει ανθίσει η κουτσουπιά και το σφάλαχο. Κοίτα να δεις που υπάρχουν σ' αλήθεια ακόμα εποχές!

Τέσσερες ακριβώς, όπως τις μάθαμε στο Δημοτικό: ΑΝΟΙΞΗ,

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΚΑΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ.

Πράγματι η φύση επιμένει να ζει, λίγο πριν πεθάνει.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ποιός είπε ότι στη συνάντηση του 1992 η μαμά Ελλάς θα εμφανισθεί γυμνή μπροστά στις άλλες κυρίες της Ε.Ο.Κ.

Μπορεί να είναι Ψωροκώσταινα και να μην έχει τη δυνατότητα να ράψει κάποιο καινούργιο μοντελλάκι. Γυμνή όμως ποτέ! Μπορεί να είναι φτωχή αλλά έχει αρχές. Σαν καλή νοκοκυρά θα πιάσει κλωστή και βελόνα και θα μπαλώσει το παλιό της φόρεμα.

Η μαμά Ελλάς μπορεί σε άλλα να υστερεί, σε κάτι τέτοια όμως είναι μανούλα.

Ξέφραγο...

Θέατρο όκιών και παραλόγου

«Περί νερού και ύδωρος ή το νερό νεράκι»

Τραγωδία εις τρεις και κάτι ηυλά πράξεις.

ΣΚΗΝΙΚΟΝ.

Ένα τραπέζι μ' ένα τετράδιο 12φυλλο πλαστικόν μ' ένα μολύδι περασμένο στην ετικέτα. Μια βρύση στέφανη (κατά προτίμησιν πέτρινη), και δύο σειρές από πολύχρωμα μπιτόνια, (κατά προτίμησιν αμφιθεατρικά παρατεταγμένα).

ΠΡΟΣΩΠΑ ΕΡΓΟΥ:

- 1) ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.
- 2) ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Α' ΠΡΑΞΙΣ:

ΧΟΡΟΣ (τραγουδιστά):

Στη βρύση στη κρυόβρυση πούνα το κρυονέρι. (Κτυπούν ρυθμικά τα μπιτόνια).

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (τραγουδιστά):

Στον Άη - Λιά συννέφιασε μα στο χωριό δε βρέχει, άλλος μπιτόνι έχασε κι άλλος μπιτόνι έχει.

ΧΟΡΟΣ:

Στη σειρά μου το μπιτόνι μου (κρατάω).

Τη σειρά μου τη κρατάω (σημειωτών) χωρίς μεταβολές και αναπαύσεις!

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (τραγουδιστά):

Σταλιά - σταλιά κι αγόρταγα γεμιζώ τα μπιτόνια.

ΧΟΡΟΣ:

Αν ρίξει ο Μάρτης δυο νερά κι Απρίλης άλλο ένα.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (τρέχοντας γύρω από το χορό):

Δεν έριξε κανένα αλί και τρεις αλί σε μένα.

Β' ΠΡΑΞΙΣ:

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ:

Επήρα χύτρα η άμοιρη φουσάει το σταχτοφούρι.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Πούλος - Πούλος Νεροπούλος Κλείνω τώρα την αυλαία.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΣ:

Που πας μωρή Ξερακιανή που πας μωρή κουρούνα. Με τα πολλά μπιτόνια σου και ζάτσε στη σειρά σου. (Αλευθινόμενη μετά στο Νεροπούλο):

Και συ γραφιά και σειρατζή π' όλο τραγουδία είσαι μέτρα μπιτόνια και ζυγιές και φτίσε και ξεσήσε.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (τραγουδιστά):

Ένα το μπιτόνακι κι η Άνοιξη ακριδή για να γαρύσει ο μύλος θέλει νερό πολύ.

ΧΟΡΟΣ:

Τι νάσαι αλήθεια το νερό τι νάσαι ο Ποσειδάνας που ουργιανιά Ξυπόλητος στα μέρη της Κιτιώνας.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΣ:

Αυτό δεν είναι τίποτα αν θα σας πω κορίτσια πως ο παπός μας έκανε με το κρασί βαρτίσια.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (χορευόντας):

Ούτε νερό να ξυριστώ. Δε δίνει η γυναίκα αν θες μου λέει να ξυριστείς τράβα στη βρύση στέκα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΣ:

Να φτιάξουμε καλόγερους τριώτητες στο χώμα να φέρουμε τους αργαλειούς να φάινουμε το γόμα.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Θάρθουν λέει ραβδολόγοι γεωλόγοι, σεισμολόγοι, να μετρήσουνε υδροφόρες, μαυροφόρες και του Μαγιού οι μπόρες θα βοηθήσουνε.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΣ:

Αν δείτε κάποιον με ραβδί να πω τι να το κάνει εδώ καράβια χάνονται και συ με δικουάνι σα Ποσειδάνας τριγυρνάς στο κάμπο και στη στάνη.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Είσαι σαν υλοβούχιο στεγνή μες το ποτήρι.

Πληρώνω το καφέ διπλό και το πουλάς χατήρι. Δε παίζω πάλι δηλωτή, ξανά στο καρνεβίο για γράφει ο κατιλόγος ότι νερό επί δύο.

ΠΑΥΣΙΣ

Γ' ΠΡΑΞΙΣ:

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (τραγουδιστά σιγανά):

Μη μιλάς, μη διαράς, κινδυνεύει η Ελλάς

... .. κ.λπ.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΣ:

Ήθελα και θερμοσίφωνα και μπάνιο με πλακάκια. Και τώρα που τα έρτιαξα βαράω παλαμάκια.

ΧΟΡΟΣ:

Δύο δικαία γέμισα μια μέρα περιμένο, σα Φάτα μοιάζει κι αγιασιός από κλησιά παρμένο.

ΝΕΡΟΠΟΥΛΟΣ:

Πάμετε τώρα νύχτωσε και την αυγούλα πάλι. Και βάλε καρβονογραμμή μη τη περάσει άλλη.

(Φεύγουν. Ο νεροπούλος παίρνει το τετράδιο το βάζει στη κολόσση και χάνεται στο σκοτάδι. Έστερα ακούγεται φωνή από το βάθος όταν λέφτει η Αυλαία).

ΦΩΝΗ:

Ζέξε τα βαρέλια μας και ψάθωσε τα φούντια.

ΤΕΛΟΣ

ΕΔΩ ΡΑΔΙΟ "ΜΗΛ"

Αυτή τη φορά θα βάλουμε στο πικάπ του Ράδιο «ΜΗΛ», το δίσκο του Βασίλη Παπακωνσταντίνου: «ΟΛΑ ΑΠΟ ΧΕΡΙ ΚΑΜΕΝΑ» (στίχοι Κώστα Τριπολίτη, Μουσική Θάνου Μικρούτσικου).

Στην προώθησή μας, και αρχάς, ήταν ν' ακούσουμε κάτι δημοτικό ρεπερτορίου: «Γιτά, γιτά μουχοϊτιά» ή «Τροπανόπουλο από πέρα τραγουδάει με την φλογέρα».

Έλα όμως που με την ανοιξιά που τελευταία μας δέρνει και η Γιτά ψυχραχεί και το τροπανόπουλο προβληματίζεται.

Προς το παρόν, λοιπόν, αποκλείστηκαν αυτά τα άσματα. Έσως αργότερα, σ' άλλο φύλλο, ν' ακούσουμε το δημοτικό άσμα, το τόσο δημοφιλές στον τόπο μας, «Αουλοϊδί τι μαράθημας, γιατί 'σαι μαραμένο».

«Όλα από χέρι καμένα»:

Όνειρα, ελπίδες, ιδέες, παλιές αγάπες, παλιές αξίες. Απαιτούμενα τα μηνύματα του δίσκου. Όμως κι η εποχή μας λόγω περιθώρια αφήνει για το αντίθετο.

Καιρός ν' αφήσουμε τα σχόλια και ν' ακούσουμε μερικούς στίχους από δυο τραγουδία του δίσκου.

Η Αλίχη στην χώρα των θωμάτων

με μια φλέβα διαρριμένη σε μια ζάλη πλακωμένη απ' τα λόγια χτυπημένη των δικιών της συνθημάτων...

Η Αλίχη, ερεθισμένη, είναι μηχανή θανάτων.

Η Αλίχη αποκλεισμένη, του παραμυθιού, η Αλίχη σ' ένα άσυλο ανιάτων.

Δεν θέλουμε να σχολιάσουμε τους στίχους του τραγουδιού. Υπενθυμίζουμε, απλώς, ότι από την αρχή του χρόνου βρέθηκαν γύρω στα τριάντα νέα παιδιά, που τους άρεσαν να παρμιύθια, όπως σ' όλα τα παιδιά, που τους άρεσαν να όνειρα, που τους άρεσε ένας καλύτερος κόσμος, τότε

νέα παιδιά βρέθηκαν νεκρά με μια σύριγγα καρφημένη στα χέρια. Ε, μα δε μπορεί! Κάτι φαίει...

Επειδή εκτός από τα κρούσματα της ηρωίνης τους προηγούμενες μέρες είχαμε και κρούσματα στο χώρο του ποδοσφαίρου —ντόρος μεγάλης έγινε για σικέ παιχνίδια— αναύστε κι αυτό:

Βγάξω τη φόρμα του καλού (προταθλητή, κρύβω στο ράφι τ' αθλητικά μου (είδη, κάνε μονάχη σου και τον διαιτητή, (στητή, το πουλημένο κέρδισέ το το παιχίδι.

Αν λέω αν, παίζεται το παν, δίχως θεατές χωρίς ρακέττα, αν θέλεις αν, νίκος διαρεάν, τότε τα παιχνίδια κέρδισέ τα, δεν μπαίλω στο παιχνίδι σου, όχι διαρεάν.

Για τα σημμένα μιάς το μόνο, που μπορώ να πω είναι δυο ρήσεις λαϊκές: «Ο κόσμος τόχει τούμπανο...». Και «εδώ ο κόσμος καίγεται και...».

Υ.Γ.: α) Το δίσκο του Β. Παπακωνσταντίνου δεν σας τον συστήσαμε. Αντ' αυτού προτιμήστε τον δίσκο της ΤΑΝΙΤΑ ΤΙΚΑΡΑΜ: «ANCIENT HEART».

β) Ελπίζω με τις πρώτες τις βροχές να ξερασιώ κι' εγώ και το στριμύλια...

ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

• Πωλούνται ιδέες, λόγω υπερπαραγωγής με το κιλό. Προλάβετε! Για μια ιδέα ζούμε.

• Έχασα το λογαριασμό της ΔΕΗ. Επειδή δεν έχω συναισθηματικούς δεσμούς μαζί του, όποιος τον βρει, ασ τον πληρώσει.

• Ενοικιάζονται - Πωλούνται πιθάκια για κατοικία σε απίθανες τιμές. ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

• Πωλούνται εισιτήρια για το άγνωστο με θάρκα την ελπίδα, σε παλιές τιμές. ΜΕΤΡΟΠΟΥΣ.

ΣΑΝ ΠΑΛΛΗΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

Μάνα, μου τόπαν οι γιατροί πως έχεις κρίση οικονομική κι εγώ για να σε γεράνω απ' το εισόδημά μου χάνω.

Μάνα, μου τόπε κι ο Ντελόρ πως πας για φόντο κι αν δεν αλλάξεις τακτική θ' αδειάσει το μπαούλο.

Το είπε κι ο Αγγελόπουλος το είπε κι ο Ζολιάτας πως άμεσα χρειάζεται να πάρεις κάποια μέτρα.

Μάνα, η σπέτη μου πονεί από τους φόρους που να τα θρώ μπαούλα μου δεν έχω άλλους πόρους.

Δώσε και δώσε μάνα μου στο τέλος τι θα μείνει; Έχω το ναύκι απλήρωτο του Μάρτη και τ' Απρίλη.

Εν ολίγοις: Μάνα μου, το έργο τόχω δει όταν σε πιάνει κρίση οικονομική, εγώ μόνω ΤΑΠΠ.

Έχοντας υπ' όψιν σου...

Έχοντας υπ' όψιν σου περί γης και ύδατος και για κείνα τα δέκα ψωριά - κουτσά πρόβατα. Έχοντας υπ' όψιν σου τις φτυσιές ελίες και τα ξεπόλητα πόδια σου, εκείνο το δίφραγκο που δεν είχες. Δεν είχες υπ' όψιν σου όλα εκείνα τα βιβλία που δεν ήξερες. Έχοντας υπ' όψιν σου το τρίπτυο τσίγκο να στάζει το θράδυ. Έχοντας λοιπόν υπ' όψιν σου, περί παθών και κόσμου, υπολόγιζες αλήθεια τις αναστάσεις στις φρυγές σου, έτσι δίχως προκυμιαές και άλλα, απλά και

ταπεινά με λίγα λόγια και κινήσεις.

Τα χρώματα που θα έπαιρνες μαζί σου ένα θαμπό σταχτό, το λίγο κόκκινο ένα φιλί, εκεί στα Δέκα σου. Ένα φιλί, που σ' ακολουθεί σαν εκείνο το σημάδι στο γόνατο, ανεξίτηλο σαν τον ίσσιο σου στον ήλιο. Και δεν είχες υπ' όψιν σου, ότι τελικά οι αναστάσεις επαναπροσδιορίζονται σε κίνες για τις ενδόμυχες επιστροφές σου, επιστροφές σ' εκείνα που κάποτε είχες υπ' όψιν σου για τη φυγή σου.

ΟΙ ΓΥΦΤΙΣΣΕΣ

Σχολάσαμε. Πήραμε τις πλάκες και τα κονσέρβια μας και κάτι λέξεις δύσκολες και κείνα τα ολισσέργγυλα γραμματάκια, που σαν καλούδια μας μούτζανε και παραβγαίνοντας πάλια στην απηρορίτσα του σχολαίου, και ευθείαν στα στίβια μας. Οι δικοί μας απέρριχναν τόσες, ποτέ δεν κατάλαβα τί σπέρριχναν τόσα. Κι εκείνος ο Οκαπόδης έβλο γκρίνια. Σα πανηγύρι που βρέχει, σαν φωριάρικο σκυλί στον ήλιο. Ανοίγαμε την πόρτα και τρέχαμε στ' αρμάρι. Και τι να βρείς αλήθεια στ' αρμάρι τα δικιά μας;

— Τα γραμματάκια θέλουν φαί και δυόσμο, έλεγε ο πατέρας. Δεν ξέρω πόσο συνδυάστηκαν αυτά τα δύο. Το μόνο που ξέρω είναι ότι το πρώτο ποτέ δεν συνδέφει το δεύτερο, τρακιάωνταν όταν πιανότανε αγιαζέ στα μιάτια μας.

— Να προσέχετε το σπίτι από τις γύφτισσες, έλεγε η μάνα.

Και νάτες, νάτες, νάτες με τις πολύχρωμες φουστάνες τους, με παλλά γυφτόπουλα και το τσα-

τσονεκέ για λάδι, θγαίνανε από τα στενά, θροντούσανε τις πόρτες.

— Λίγο λάδι καλέ, λίγο φωμί.

Κι η ποδιά τους γυριμένη μισή, με τη γυνιά περασιμένη στη κόκκινη ζώνη της πολύχρωμης φουστάνας. Και στις τρεις γωνιές του φουστάνου πιασιμένα τα τρία γυφτόπουλα. Δυό ξεθράκωτα αγοράκια (σαν και μένα), κι ένα κοριτσάκι μ' όλο κι' όλο μισό λευκό φανελάκι. Εγώ μπροστά στη πόρτα μ' ένα γκακιότακι φωμί και λίγο τυρί, (να προσπαγήτε, έλεγε ο πατέρας, μη τρώτε όλο τυρί), καιτούσα.

— Δός μου λίγο λάδι καλέ.

— Φύγε δεν είναι εδώ οι δικοί μου. Δεν έχουμε λάδι.

— Δός μου λίγο φωμί, λίγο τυρί.

— Φύγε δεν έχουμε φωμί, δεν έχουμε τυρί. Δεν έχουμε. Φύγε να μην απολύσω τα σκυλιά.

Εκείνο το κοριτσάκι με τις δυο πλεξούδες, κατάμαυρες με το λευκό λάστυχο πιασιμένες στην άκρη μου τέντωσε το χέρι του και

γύρισε το κεφάλι πίσω. Εγώ έτοιμους ήξερα τους γύφτους, σα κλέφτες, που τρώνε σκουτζόγοιρα που απαγορεύεται, που καιμούνται έξω, που μας παίρριχναν τα παληλάγορα και τα παληγοράιδουρα και τα τρώνε. Κι εγώ εκεί με το γκακιότακι το φωμί επύλαγα το σπίτι. Και δεν έδωκα τίποτα.

Θα περιούσανε χρόνια. Γύφτισσα ζωνή δίχως παιδιά και λάδι. Και τι να δώσω. Τα πολύχρωμα φουστάνια ξεθώρασαν στον ήλιο. Και οι πλεξούδες λύθησαν. Κι ώρες - ώρες λέω ένα τραγουδάκι που σκάρωσα, έτσι κρατώντας μία από κείνες τις γωνιές του φουστάνου. Έτσι με λιμένες τις πλεξούδες μέσα μου.

— Πάρε με γύφτισσα από δύο Πόσα 'δες και δεν είδα Πόσες αλήθειες είπαμε Για ψεύτικη πατριδα.

Πάρε με στα ταξείδια σου Σ' όλα τα πανηγύρια Και σου χορεύω ότι θές Σου κάνω τα χατήρια.

Τ' Ουρανού και του νερού

Ο ουρανός τα τελευταία χρόνια δεν έβρεξε όσο έπρεπε. Οι κριόδιαι (νομορχία, πολιτεία), από την πλευρά τους δεν έδειξαν την κατάλληλη ευαισθησία. Το αποτέλεσμα; Εδώ κι ένα χρόνο, στην πλατεία του χωριού, στήθηκε ένα μόνιμο σιηκικό: Δοχεία κάθε μεγέθους κι' απόχρωσης δίνουν μέρα - νύχτα ροσιτάλι. Αντίχρω ο νεροπούλος διευθύνει την ορχήστρα. Οι παραφωνίες είναι αναπόφευκτες. Κι' οι μαγάδες μας που κάποτε πίστεψαν

πως το νεροκουβάλημα ανήκει στο παρελθόν, ξαναβιώνουν τα παλλά με μικρές παραλλαγές.

● Ουρανέ, άσε τα δάκρυά σου να πέσουν στη γη. Κλάψε - κλάψε εσύ, να θροιστούν και μας τα χείλη μας. Ουρανέ, φίλε μακρινέ, στέρεψαν τα ποτάμια, στέρεψαν οι πηγές! Μονάχα μια θρόση στην πλατεία μας έμεινε που ξεφυγάει κι αυτή. Ουρανέ, φίλε μακρινέ, κλάψε όσο μπορείς. Όχι δεν θα πώ.

ΔΩΡΕΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

(Συνέχεια κατ' αλφαθητική σειρά)

- ΑΝΩΝΥΜΟΥ 10.000 ΔΡΧ. (Στη μνήμην των προσφάτως αποθανόντων Μαριώς Γ. Κοσιρά και Γιαννίτσας Δ. Αθανασοπούλου)
- ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΑΕΒΕ 50.000 ΔΡΧ. (2η Δωρεά)
- ΛΕΝΤΖΟΣ Κ. ΙΩΑΝΝΗΣ (ΠΑΚΗ) 5.000 ΔΡΧ. (2η Δωρεά)
- ΛΕΝΤΖΟΥ Χ. ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ 50.000 ΔΡΧ. (2η Δωρεά)
- ΛΕΝΤΖΟΣ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ 50.000 ΔΡΧ. (3η Δωρεά)
- ΛΕΝΤΖΟΣ Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ 30.000 ΔΡΧ. (4η Δωρεά)
- ΛΕΝΤΖΟΣ Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ 20.000 ΔΡΧ. (2η Δωρεά)

ΔΩΡΕΑ

— Η οικογένεια Ηλία Τσαπάρα του Παναγιώτη και της Χρυσούλας, προσφέρει στο Σύλλογον του χωριού Μηλιές το ποσόν των 20.000 δραχμών, για να χρησιμοποιηθούν σε προγραμματισμένα έργα και όχι σε τυχόν πολιτιστικές εκδηλώσεις.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κάθε φορά, που καθόμαστε να φάμε όλοι μαζί σαν μια οικογένεια, εσένα σε πιάνει κατάθλιψη».

ΤΣΑΠΑΡΑΣ ΗΛΙΑΣ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Αποβίωσαν οι συγχωριανοί μας: — ΡΟΥΣΣΟΣ Ιωάννης (συζ. Αγάπη Ανδροκοπούλου). — ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. Ιωάννης. — ΜΠΙΛΛΑΛΗΣ Δ. Παναγιώτης. — ΚΟΤΣΙΡΑ Γ. Μαριώ. — ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Δ. Γιαννίτσα. — ΔΟΥΜΑΣ Χ. Παναγιώτης. Λιωνία της η Μνήμη.

● Ο Σύλλογος στη μνήμη των εκλιπόντων συγχωριανών μας, αντί στεφάνων προσφέρει το ποσόν των 25.000 δρχ. στην Εκκλησία του χωριού μας.

ΚΡΙΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ... ΔΕΣΠΟΤΑ

Αδέσποτα σκυλιά, κατά πάσα πιθανότητα, είναι οι θρόσες και τα κρεσούργητες αρνιών και προβάτων τους τελευταίους μήνες στο χωριό μας. Έδη αρκετοί συγχωριανοί μας πλήρωσαν πολύ ακριβά τη «νάφη». Μερικοί μιλούν για σκαλάκι ή λύκο, ζώα που εδώ και χρόνια έχουν εξαφανισθεί από την περιοχή μας. Ακούσαμε κι' άλλους να μιλούν για «αλπτόσκυλο» (διασπύρωση αλπτικής και σκυλού).

Πάντως ό,τι και νάναι τη ζημιά του την κάνει.

Άντε τώρα να έχεις τα πρόβατα στον κάμπο και να κοιμάσαι ήσυχος.

ΑΜΠΕΛΟ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΕΣ

Κύκλος είναι η Ζωή. Υπάρχει μια διάμετρος που σε οπά στα δύο. Υπάρχει μια περίμετρος - θηλειά απειλητική.

Ακτίνες - δελόνια σε διαπερνούν.

Επικεντρώνεσαι. Μετράς με το διαβήτη τις αποστάσεις. Όλα τα σημεία της περιφέρειας απέχουν ίσα από το κέντρο.

Μα εσύ δεν ήσουν ποτέ το κέντρο ούτε το επίκεντρο. Ήσουν ένα σημείο, μια κουκίδα στη σκιά που κλάου.

Αυτό, όμως, δεν χρησιμεύει για άλλοθι. Υπάρχουν κι άλλοι παράμετροι.

Η Ζωή είναι κύκλος. Κι αν αντί για διαμέτρους είχε φτερά θα ήταν απίθανη.

ΚΑΤΑ... ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κάποτε υπήρχε ένας πλανήτης με καθαρά ποτάμια και θάλασσες. Με δάση παρθένα και γάργαρες πηγές.

Άρνες με νερά καθέρτη και ψάρια ζωντανά.

Κάποτε υπήρχε ένας πλανήτης που τον λέγανε Γ'η με έδαφος, νερό κι' αέρα, αμιόλυτα.

Έτσι ήταν τα πράγματα μέχρι τη στιγμή που το ον άνθρωπος είδε τις καταστροφικές του διαθέσεις. Και γέμισε με γύπους την ατμόσφαιρα και γέμισε μ' απόβλητα και λύματα τα νερά. Και έβαλε κριόνι στα παρθένα δάση (Αμαζόνιος). Και έγινε ο πλανήτης μας κρανιόν τόπος. Και πού 'σαι ακόμη.

Με την ευκαιρία να αναφέρουμε δύο από τις πιο σοβαρές πληγές του πλανήτη μας:

● ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟΥ. Μερικοί ρίπαι όπως το διοξείδιο του άνθρακα ενεργούν όπως τα πλαστικά ενός θερμοκηπίου. Επιτρέπουν δηλαδή την είσοδο των ηλιακών ακτίνων, αλλά εμποδίζουν την έξοδο της θερμότητας. Αυτό το θερμικό φράγμα έχει ήδη αλλάξει το κλίμα της γης.

● Η ΤΡΤΠΙΑ ΤΟΥ ΟΖΟΝΤΟΣ. Το στρώμα του όζοντος της στρατόσφαιρας που προστατεύει τη γη από τις υπεριώδεις ακτίνες, υφίσταται μια «χημική σφαγή». Οι χλωροφθοριούχοι άνθρακες, που απελευθερώνονται από τα αεροζόλ, τις κλιματιστικές συσκευές κ.ά., ταξιδεύουν στη στρατόσφαιρα και δημιουργούν τρύπες στο στρώμα του όζοντος.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Όποιος κάνει συχνά την διαδρομή Ολυμπία - Λάλα και στάθηκε προσεκτικός, θα διαπίστωσε ότι τα χωράφια, που θρίσκονται ανάμεσα στους εκεί λόφους, έχουν πόδια. Δεν εξηγείται αλλιώς το ότι μέρα με τη μέρα σκαρφαλώνουν στα βουνά εις βάρος του πεύκου, που ήταν το χαρακτηριστικό του τοπίου. Κι ύστερα λέμε γιατί καιγονται τα δάση. Τι να πεις! Η σύγκριση έρχεται μόνη της. Από τη μια η Ολυμπία, με το Αρχαίο πνεύμα αθάνατο κι από την άλλη το νέον πνεύμα της φωτιάς.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

● Έγινε με μεγάλη επιτυχία ο επήσιος χορός του Συλλόγου μας το Γενάρη.

● Συνεχίζονται οι εργασίες στο Νεκροταφείο. Έγινε η περιμόντρωση και παρηγγέθησαν και τα κάγκελα.

● Συλλογή αντικειμένων του Πάσχα για την Έκθεση Λαϊκής Τέχνης, θα λέγαμε καλά πήγε η σοδειά, θα δείτε τον Αύγουστο.

● Εντατικοποίηση των ενεργειών του Συλλόγου για το θέμα του νερού στο χωριό μας. Επισκέψεις στη Νομαρχία, διάλογος με τους άλλους ενδιαφερομένους, Δούκα - Λάσδικα.

● Εκδρομή στην Επίδαυρο στις 13 του Μάη.